

Σταμάτησα τον ενοχλητικό ήχο των δαχτύλων μου πάνω στο πληκτρολόγιο και ξαναδιάβασα το κείμενο ξύνοντας το κεφάλι μου με το μολύβι: «Κοιτάχτηκαν. Η απόσταση μεταξύ τους δεν είχε σημασία, επειδή οι σκέψεις τους απέκτησαν υπόσταση, έσκασαν στο πάτωμα και δραπέτευσαν αναπηδώντας. Το δέκατο του δευτερολέπτου κατά το οποίο το βλέμμα τους συναντήθηκε, τα πάντα πάγωσαν· σταμάτησε ακόμα και το αεράκι που ανάδευε τα δέντρα στο παράθυρο. Εκείνη όμως ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα, και οι δυο τους αποτράβηξαν το βλέμμα, ντροπιασμένοι, ταραγμένοι και ξελογιασμένοι ξάφνου από την ιδέα ότι θα μπορούσαν να ερωτευτούν έναν άγνωστο».

Σήκωσα απαυδισμένη τα μάτια μου, πέταξα το μολύβι στο τραπέζι και πετάχτηκα πάνω λες και κάποιος είχε βάλει ελατήριο στην καρέκλα.

«Χάλια, χάλια, χάλια!»

Προφανώς ήξερα ότι κανείς δεν μπορούσε να με ακούσει, είχα όμως ανάγκη να πω δυνατά το μοναδικό πράγμα που περνούσε από το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή. «Είναι εντελώς χάλια, λέμε». Έμοιαζε με το κείμενο που τρέχει στην οθόνη στην αρχή του *Πολέμου των άστρων*, αλλά σε αξιοθρήνητη εκδοχή. Το απόλυτο χάλι. Ένα χάλι τεραστίων διαστάσεων. Ένα χάλι στο μέγεθος του σκουπιδιού που έγγραφα, το οποίο ήταν πελώριο.

Είχα στερέψει από ιδέες, αυτή ήταν η πικρή αλήθεια. Οι πενήντα επτά σελίδες που είχα γράψει μέχρι στιγμής δεν ήταν παρά ανοησίες με τις οποίες προσπαθούσα να δικαιολογήσω την ύπαρξή μου – φως φανάρι. Ανοησίες φαιδρές και φρικαλέες, επιπέδου διαγωνίσματος στο μάθημα της λογοτεχνίας στο λύκειο. Είχα απαιτήσει από τον εαυτό μου να γράφει τέσσερις σελίδες τη μέρα, δεδομένης της κατάστασης όμως θα ήμουν ευγνώμων και με δυο-τρεις ικανοποιητικές παραγράφους. Ικανοποιητικές; Πολλά ζητούσα.

Δεν είχε νόημα να περάσω όλη τη μέρα μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή. Ήμουν μόνη στο σπίτι, επομένως δεν υπήρχε λόγος να υποκρίνομαι, άσε που ήξερα και με το παραπάνω ότι τίποτα το μεγαλειώδες δεν θα μου έβγαινε εκείνη τη μέρα. Ή μπορεί και ποτέ. Έτσι, λοιπόν, από το σαλόνι/γραφείο/καθιστικό

πέρασα στο υπνοδωμάτιο, διαδρομή για την οποία δεν χρειάζονταν περισσότερα από τρία βήματα, και κάθισα στο κρεβάτι. Έριξα μια ματιά στα γυμνά μου πόδια και το ξεβαμμένο βερνίκι στα νύχια μου με έκανε να φρικά-ρω, οπότε έφερα κοντά το τασάκι και άναψα τσιγάρο...

Με όλα αυτά που ήμουν κάποτε... Από πότε αποδε-χόμουν εκείνη τη φάση της παραίτησης; Ύστερα, κοίτα-ξα με την άκρη του ματιού μου το τηλέφωνο και, αφού το σκέφτηκα για δύο δέκατα του δευτερολέπτου, το άρπαξα.

Ένα τουτ... δύο... τρία...

«Ναι;» ακούστηκε η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Αν υποθέσουμε ότι είμαι αποτυχημένη, θα συνεχί-σεις να με αγαπάς;» ρώτησα θαρραλέα.

Η Λόλα γέλασε τόσο δυνατά που έκανε το τύμπανό μου να βουίζει.

«Είσαι παρανοϊκή», απάντησε.

«Δεν είναι παράνοια. Δεν έχω γράψει ούτε μία φρά-ση της προκοπής ακόμα. Και από τον εκδοτικό θα μου τα χώσουν χοντρά. Πολύ χοντρά. Ή, μάλλον, δεν χρειάζεται να τουςβάλω καν στον κόπο. Θα τα χώσω μόνη μου στον εαυτό μου».

«Κανείς εκτός από εμένα δεν μπορεί να σου τα χώ-νει χοντρά, Βαλέρια», πρόσθεσε τρυφερά, σαν να μου έλεγε γλυκόλογα.

«Ξέρεις τι είναι το πιο δύσκολο για έναν συγγραφέα; Να βγάλει το δεύτερο μυθιστόρημά του. Το δεύτερο μυθιστόρημα... Αυτό προϋποθέτει να έχεις τουλάχιστον κάτι στα χέρια σου. Ενώ εγώ έχω ένα τεράστιο χάλι. Το δεύτερο χάλι μου, αυτό θα είναι».

«Είσαι ανόητη».

«Μιλώ σοβαρά, Λόλα. Νομίζω, ήταν λάθος που άφησα τη δουλειά». Έπιασα το κεφάλι μου και με τα δυο χέρια και ένιωσα τον ξεμαλλιασμένο μου κότσο να διαλύεται.

«Μη λες ανοησίες. Είχες φτάσει στα όριά σου, το αφεντικό σου ήταν κακάσχημο και τώρα έχεις αρκετά για να ζήσεις. Πού είναι το πρόβλημα;»

Το πρόβλημα είναι πως τα λεφτά δεν κρατάνε για πάντα και το «να δοκιμάσω την τύχη μου στην εκδοτική αγορά» τώρα φαινόταν κάπως χλωμό. Το σκέφτηκα για ένα δευτερόλεπτο, όμως η κόρνα ενός λεωφορείου από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής με αποσυντόνισε. Κοίταξα το ρολόι. Ήταν μόλις δώδεκα το μεσημέρι και η Λόλα θα έπρεπε να είναι στη δουλειά.

«Σε πετυχαίνω σε άσχημη στιγμή;»

«Μα τι λες!»

«Ακούω φασαρία. Είσαι στον δρόμο;»

«Ναι, είπα στη δουλειά ότι με έπιασε δήθεν ένας τρομερός πόνος στον καρπό και βγήκα τσάρκα στις βιτρίνες».

Κούνησα το κεφάλι χαμογελώντας αποδοκιμαστικά... Αυτή η Λόλα...

«Δεν ξέρω πώς, αλλά το φανταζόμουν ότι δεν θα σε πετύχαινα στη δουλειά τέτοια ώρα. Αυτή που ετοιμάζεται μάλλον να τα ακούσει χοντρά είσαι εσύ, γλυκιά μου».

Ακούστηκε ένα γελάκι.

«Είμαι γρήγορη και αποτελεσματική. Σε μια δουλειά σαν τη δική μου δεν νομίζω να περιμένουν κάτι περισσότερο από κάποιον».

«Ίσως να μην την κοπανάει όλη την ώρα;» απάντησα, ενώ συγχρόνως διαπίστωνα ότι και η μανικιουρίστα μου επίσης απείχε πολύ από το ιδεατό.

«Άκου, είμαι δυο στάσεις από το σπίτι σου. Θες να περάσω;»

«Φυσικά και θέλω».

Το έκλεισε. Η Λόλα δεν λέει ποτέ «γεια» όταν μιλάει στο τηλέφωνο.

Άρχισα να σκέφτομαι τη ζωή της Λόλα, την τόσο θυελλώδη, με την κόκκινη ατζέντα της γεμάτη ραντεβού που φάνταζαν πάντα σημαντικά και συναρπαστικά, ακόμα και αν ήταν να πάει απλώς στην αισθητικό της για αποτρίχωση μπικίνι. Στην αισθητικό της, μάλιστα, που η ίδια αποκαλούσε «Μις Σαϊγκόν», παρότι στην πραγματικότητα είχε γεννηθεί στην Πλασένθια, και η οποία κάποτε μου εξαφάνισε και την τελευταία

τρίχα, χωρίς καν να μπει στον κόπο να με προειδοποιήσει.

Όταν βαριόμουν, μου άρεσε να χαζεύω την ατζέντα της Λόλα, μέσα στην οποία βρισκόταν ολόκληρη η ζωή της: τα τηλέφωνα των αγοριών με τα οποία έβγαине, πόσα κιλά ζύγιζε, πόσες φορές το έκανε (πάρα πολλές, κάνοντάς με να ζηλεύω σαν τρελή), πόσες ώρες προγραμμάτιζε να πάει στο γυμναστήριο και πόσες τελικά πήγαινε, τα ποτά που έπινε και τα τσιγάρα που κάπνιζε, τα ραντεβού με τον Σέρχιο, τα ρούχα που δάνειζε, όσα άφηνε στο καθαριστήριο ή όσα έπρεπε να αγοράσει για στοκ στην ντουλάπα της, μαζί με χιλιάδες αποδείξεις μαγαζιών και σούπερ μάρκετ, στις οποίες υπογράμμιζε τα εξωφρενικά ποσά για να τις κολλήσει έπειτα στις τελευταίες σελίδες εκείνου του, κατά κάποιον τρόπο, ημερολογίου... Ολόκληρη η ζωή της βρισκόταν εκεί, μουντζουρωμένη με χρωματιστούς μαρκαδόρους στο χαρτί· ξεδιάντροπα, περίπου σαν ένα είδος πρωτόγονου γυμνισμού, απολύτως φυσιολογικού για τη Λόλα, την οποία δεν την τρόμαζε τίποτα, ούτε καν ίδιος της ο εαυτός. Ήταν γεμάτη πάθος.

Εγώ συνήθιζα να χρησιμοποιώ την ηλεκτρονική ατζέντα, επειδή ο υπολογιστής ή το κινητό μου είχαν τη δυνατότητα να εκπέμπουν έναν ήχο αρκούντως επίμονο και ενοχλητικό ώστε να με ξυπνούν από την αιώνια σιέστα μου και να μου θυμίζουν πως έπρεπε να πάω

να δω τη μητέρα μου ή να βοηθήσω την αδελφή μου σε κάποιο από τα παράλογα σχέδιά της, όπως, για παράδειγμα, να αλλάξει θέση σε όλα τα έπιπλα του σπιτιού. Ναι, αυτές ήταν τώρα οι υποχρεώσεις μου. Η ατζέντα μου δεν ήταν ένα βιβλίο γεμάτο ταξίδια, όπως της Λόλα· έμοιαζε πιο πολύ με ένα βουνό από οικογενειακές υποχρεώσεις, καταληκτικές ημερομηνίες πληρωμής λογαριασμών και προσπάθειες συγχρονισμού με την ατζέντα του Αντριάν, του συζύγου μου. Ναι, του συζύγου μου, καλά το είπα. Καμιά φορά, είχα την εντύπωση ότι αυτή η λέξη αποτελούσε μια κραυγαλέα παραφωνία σε σχέση με τα είκοσι επτά μου χρόνια. Για να πω την αλήθεια... ναι, ήταν παραφωνία. Με τα είκοσι επτά μου χρόνια και με ολόκληρη τη ζωή μου κάποιες φορές, αυτό όμως είναι άλλο θέμα στο οποίο δεν θα υπεισέλθω... για την ώρα.

Πλησίασα στο παράθυρο. Ο καιρός ήταν υπέροχος, παρότι στο βάθος αχνοφαίνονταν κάποια σύννεφα. Καταλάβαινα τη Λόλα που την είχε κοπανήσει από τη δουλειά. Αν ήμουν κι εγώ κλεισμένη ακόμα σε ένα γραφείο, το ίδιο θα ήθελα, μολονότι, φυσικά, εγώ ουδέποτε δεν θα το είχα τολμήσει. Ποτέ μου δεν υπήρξα γενναία, υπό αυτή την έννοια τουλάχιστον. Ή, πιο σωστά, θα έπρεπε μάλλον να πω ριψοκίνδυνη.

Χτύπησε το κουδούνι. Δεν είχα καταφέρει να συνηθίσω τον διαβολεμένο ήχο του, κι ας ζούσα ήδη δύο

χρόνια σε εκείνη την τρώγλη, κι έτσι, από το ξάφνιασμα, παραλίγο να πέσω από το παράθυρο. Θέαμα θα είχα γίνει, καθότι έμενα στον τέταρτο και ακριβώς από κάτω ήταν η τέντα ενός μανάβικου Πακιστανών. Το τελευταίο πράγμα που θα ήθελα ήταν να τη διαπεράσω και να πεθάνω στεφανωμένη από εκατοντάδες λίτσι.

Μόλις συνήλθα από το ξάφνιασμα, πήγα στην πόρτα. Δεν έριξα ούτε ρόμπα πάνω μου· άνοιξα φορώντας ένα παλιό μπλουζάκι και ένα σορτς από τη δεκαετία του '90, ένα από εκείνα τα ρούχα που ο χρόνος αφήνει ανέγγιχτα. Νομίζω πως μάλλον πρέπει να τα φορούσα την ώρα της γυμναστικής στο σχολείο. Η Λόλα με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω προτού αρχίσει να γελάει δυνατά.

«Ρε συ, Βαλέρια, τι υπέροχο σορτς! Είναι άπαιχτο... Δεν ξέρω πώς να το χαρακτηρίσω, ρετρό-γκλαμ, ίσως;»

Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη της εισόδου και σκέφτηκα ότι τα ρούχα μου δεν ήταν το χειρότερο πάνω μου. Κατά πάσα πιθανότητα, η Λόλα, μη θέλοντας να μου δώσει τη χαριστική βολή, άφησε ασχολίαστο το ατημέλητο χτένισμά μου αλλά Έιμι Γουάινχαουζ και τη σφαγή που είχα προκαλέσει στο πιγούνι μου προσπαθώντας να σπάσω ένα σπυράκι το οποίο δεν έβλεπε κανείς εκτός από εμένα. Το καστανόξανθο μαλλί μου ήταν τζιβιασμένο και θαμπό. Αν κοιτούσε κανείς προ-

σεκτικά, ίσως να διέκρινε και μια πρασινωπή απόχρωση. Ευτυχώς, εγώ δεν κοιτούσα προσεκτικά...

«Ναι, ξέρω... Να με συγχωρείς που δεν έβαλα τα καλά μου για να σε υποδεχτώ», απάντησα ειρωνικά καθώς την άφηνα να περάσει και μαζεύοντας με μια κίνηση του χεριού τα μαλλιά μου, από ντροπή που είχα εμφανιστεί σαν λέτσος.

«Όχι, όχι», είπε γελώντας η Λόλα, «σοβαρά το λέω. Μου αρέσει πολύ. Και σου πάει πολύ. Έχεις πανέμορφα πόδια, αλλά δεν τα δείχνεις ποτέ. Ο Αντριάν θα πρέπει να τρελαίνεται γι' αυτό το σορτς».

«Μπα!» Δεν θα ήταν με τα καλά της. Στον Αντριάν, τελευταία, δεν ξέρω αν άρεσε και τίποτε από όσα έβαζα πάνω μου. Ούτε από όσα υπήρχαν από κάτω, για να λέμε την αλήθεια.

Της γύρισα την πλάτη και βούλιαξα στην αγαπημένη μου πολυθρόνα, τη μοναδική σε ολόκληρο το σπίτι. Και εννοώ πολυθρόνα, όχι καναπέ. Για να χωρέσει ένας διθέσιος καναπές σε αυτό το «σαλόνι», θα έπρεπε να εξαφανιστεί ένας τουλάχιστον τοίχος. Πάντα απορώ πώς οι διακοσμητές του IKEA καταφέρνουν να κάνουν εκείνα τα διαμερισματάκια των τριάντα πέντε τετραγωνικών μέτρων να φαίνονται κουκλίστικα.

Κοίταξα τη Λόλα. Ήταν αψεγάδιαστη, όπως πάντα. Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνει να είναι πάντα τόσο σέξι, με τα πυκνά της μαλλιά στο χρώμα της σοκολάτας

και τα κατακόκκινα χείλη της. Αν και είμαι στρέιτ, είναι μέρες που τη βρίσκω απλώς ακαταμάχητη. Μόλις έναν χρόνο πριν ήμουν κι εγώ μια κοκέτα που έβαζε τα δυνατά της για να δείχνει πάντα την πιο άψογη εικόνα του εαυτού της. Αλλά τώρα... Τέλος πάντων. Έφτανε να με δεις μόνο. Είχα γίνει ίδια ο Σρεκ.

Καθώς κοιτούσα τη Λόλα με το βλέμμα λατρείας της κολλητής, εκείνη τράβηξε στο πλάι την αφέλεια με το ένα χέρι της και με το άλλο άφησε την τσάντα της να πέσει στο πάτωμα. Χαμογέλασα βλέποντας την κόκκινη ράχη της περίφημης ατζέντας της να ξεπροβάλλει.

«Πώς πάει ο καρπός σου;» τη ρώτησα.

«Αχ! Έχω έναν διαολεμένο πόνο. Νομίζω ότι είναι ο καρπός του κομπιουτερά». Τον στριφογύρισε παριστάνοντας πως υποφέρει σιωπηλά, όπως γίνεται και με τις αιμορροΐδες.

«Θα έλεγα, μάλλον, ο καρπός του παραμυθά».

«Έλα, τώρα, Βαλέρια, δεν είναι όλες οι μέρες ίδιες! Τέλειωσα τη μετάφραση και αρνήθηκα να μείνω εκεί, να το παίζω γλάστρα, όπως οι υπόλοιπες πληκτικές συνάδελφοί μου. Θέλω να είσαι καλή μαζί μου και να μου φέρεις κάτι σε αλκοόλ». Σωριάστηκε στο κρεβάτι και χαμογέλασε. «Αχά! Καινούργιο στρώμα; Διαλύσατε το παλιό από το πολύ σεξ, παλιοδιεστραμμένοι;»

Αγνόησα τις δύο τελευταίες φράσεις και ανησυχώντας για τον αλκοολισμό μας, της είπα:

«Λόλα, αγάπη μου, είναι μεσημέρι ακόμα».

«Η τέλεια ώρα για ένα βερμούτ!»

Η Λόλα κατέβασε και την τελευταία γουλιά του Martini Rosso με θόρυβο, όπως έκανε κάθε φορά όταν έπινε κάτι που της άρεσε. Ύστερα, μασούλησε την ελιά χαμογελώντας, με το κραγιόν άθιχτο στα χείλη της. Έπρεπε να τη ρωτήσω πώς τα κατάφερνε και ήταν διαρκώς αψεγάδιαστη. Κοίταξα το γκλαμουράτο ποτήρι του κοκτέιλ στο χέρι μου, κατόπιν τα ρούχα μου και έπιασα νοερά το κεφάλι μου γεμάτη απελπισία. Τι καταστροφή...

«Και ο Αντριάν; Τι κάνει;» ρώτησε χωρίς προλόγους.

«Δουλεύει».

«Ε, ναι, το φαντάστηκα. Δεν είπα ότι είναι επιδημία ο καρπός του κομπιουτερά», γέλασε με το αστείο της, λες και αυτό να ήταν το θέμα μας, για να ξεκαθαρίσει αμέσως μετά: «Τι κάνει, λέω, ο Αντριάν με τούτη τη φριχτή απογοήτευση που σε μεταλλάσσει σε... Μπομπ Σφουγγαράκη;»

Την κοίταξα σηκώνοντας το αριστερό μου φρύδι. Εκείνη άπλωσε το χέρι της, μου τράβηξε δύο φορές τον κότσο και είπε με ύφος κοροϊδευτικό:

«Μόικ, μόικ».

«Η αλήθεια είναι ότι ο Αντριάν με χτυπάει ενθαρ-

ρυντικά στην πλάτη και μου λέει πως, μόλις ηρεμήσω, θα μου βγουν όλα μαζεμένα. Όμως...» δεν με πηδάει, σκέφτηκα.

«Όμως, ποιο είναι το “όμως” στην όλη κατάσταση;»

Δάγκωσα το μάγουλό μου από μέσα. Ήταν τόσο ντροπιαστικό για να το ομολογήσω.

«Νομίζω ότι δεν θα μου βγει. Ειλικρινά, νομίζω ότι το πρώτο βιβλίο ήταν θέμα τύχης και ότι το δεύτερο θα είναι ένα τόσο ηχηρό χαστούκι στα μούτρα που θα μου γυρίσει το κεφάλι σβούρα. Κι εγώ καμώνομαι τη βασανισμένη συγγραφέα και πάω και παρατάω τη δουλειά μου... Με βλέπω να καταλήγω σερβιτόρα στη νυχτερινή βάρδια σε κανένα McDrive».

«Μια φράση είναι θέμα τύχης. Να βρεις ένα ζευγάρι πανάκριβα παπούτσια σε τιμή ευκαιρίας», έδειξε τα πόδια της που καμάρωναν μέσα σε κάτι φανταστικά reer toe, «είναι θέμα τύχης. Όμως, πεντακόσιες εβδομήντα σελίδες μιας απίθανης ιστορίας, γραμμένης με στιλ και μεράκι, δεν είναι».

«Είσαι η καλύτερή μου φίλη, τι θα έλεγες εσύ;»

«Την αλήθεια, όπως, για παράδειγμα, ότι χρειάζεσαι μανικιούρ επειγόντως». Άναψε τσιγάρο. «Τι θέμα έχει η καινούργια σου ιστορία;» Σηκώθηκε και πήρε τασάκι.

«Το ίδιο πάντα, έρωτας και μπλα, μπλα, μπλα».

«Το πρόβλημα είναι ότι σου λείπει η αληθινή έμπνευση», και χαμογέλασε με πανούργο τρόπο, αφού

πρώτα φύσηξε ένα συννεφάκι καπνού, το οποίο βγαίνοντας από εκείνα τα κατακόκκινα χείλη φαινόταν σχεδόν αισθησιακό.

«Προσπαθείς να μου πεις κάτι; Η σχέση μου...» άρχισα να λέω.

Η σχέση μου ήταν χάλια, χάρηκα όμως που με διέκοψε, επειδή δεν αναγκάστηκα να πω ψέματα και σε κάποιον άλλον πέρα από τον εαυτό μου.

«Πάψε. Προσπαθώ να σου πω κάτι», είπε ζαρώνοντας το μέτωπο.

«Α...»

«Κάτι πικάντικο».

Γέμισα ξανά το ποτήρι της μέχρι πάνω... κι εκείνη χαμογέλασε καθώς το έφερνε στα χείλη της.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Φαντάζομαι ότι αυτό το συναίσθημα είναι σαν να πέφτεις με αλεξίπτωτο, και όσο φόβο και να νιώθεις τώρα, όταν τελειώνει η πτώση, το μόνο που σκέφτεσαι είναι πότε θα το ξανακάνεις. Το μόνο που ξέρω με μεγάλη σιγουριά είναι ότι δεν θα μπορούσα να το έχω κάνει χωρίς όλους αυτούς τους ανθρώπους που με εμπιστεύονται τυφλά. Σε όλους αυτούς αφιερώνω τούτη την περιπέτεια.

Στους γονείς μου... γιατί ό,τι και να πω για αυτούς είναι λίγο. Από αυτούς έμαθα όλα τα καλά και όμορφα πράγματα στη ζωή μου. Στην αδελφή μου, τη Λορένα, που όχι μόνο μου μετέδωσε την αγάπη για το διάβασμα, αλλά ήταν, είναι και θα είναι η καλύτερη αδελφή που μπορεί να έχει κανείς.

Στον Όσκαρ, τον σύζυγό μου, για τη συμπαράσταση και επειδή κάνει κάθε μέρα τη ζωή μου πιο ευτυχισμένη και πιο εύκολη. Αυτός με συμπληρώνει.

Ευχαριστώ, επίσης, όλα τα πρόσωπα που αποτέλεσαν έμπνευση για τους χαρακτήρες και τους διαλό-

γους. Σε αυτό το μυθιστόρημα βρίσκονται όλοι, άλλοι περισσότερο άλλοι λιγότερο: οι τρεις φίλες μου από το σχολείο, οι παντοτινές μου φίλες, οι «οργισμένες κοληπτές», τα κορίτσια από το μάστερ και όλοι οι συναδέλφοι από το γραφείο, αληθινοί και ξεχωριστοί.

Ιδιαίτερως θέλω να ευχαριστήσω τη Μαρία, την οποία θεωρώ μικρή μου αδελφή, επειδή μεγάλωσε μαζί μου και επειδή κουλουριάζεται δίπλα μου όταν το έχω ανάγκη. Και τη μικρή Λάουρα, επειδή είναι τόσο δυνατή και τόσο ξεχωριστή.

Ευχαριστώ επίσης την Μπέα και τον Άλβαρο, χωρίς τους οποίους δεν θα είχα τολμήσει να κάνω τα βήματα που με έφεραν μέχρι εδώ. Και την Τσέμα που υπήρξε επί χρόνια η μέντοράς μου και με βοήθησε να βάλω μπροστά αυτό το σχέδιο και να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου.

Δεν θα ήθελα να αφήσω να πάει χαμένη η ευκαιρία να ευχαριστήσω την Άνα, την εκδότριά μου, και όλο τον εκδοτικό οίκο Suma de Letras για την εμπιστοσύνη τους στα βιβλία μου. Ευχαριστώ που έκαναν πραγματικότητα το όνειρο της ζωής μου.

Και... θα συνέχιζα για σελίδες επί σελίδων, αλλά υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μη μακρηγορήσω, οπότε απλώς... ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, μέσα από την καρδιά μου.